

KATARINA AXELSSON

Den andra sidan.

Akryl på papper

145 × 180 cm.

Åsa Magnusson

Om Sorg

Fredagen den 22 april 2016 försvann min son hemifrån. Ett dygn senare hittade vi honom i en skogsdunge, han hade tagit sitt liv. En tid efter hans död skrev jag ned det som rörde sig i mig. Det handlar om sorg, men också, omsorg.

DET ÄR eftermiddag. Dagarna glider ihop. De består av moln, vindpustar, smågrus, fågelrörelser. Det finns korta meddelanden nedskrivna: »Tjena, skulle du kunna köpa en flaska soya om du ska handla?» »Ah, det är bra! Kallt här med, men soligt och fint!» »Skulle du kunna köpa näsdukar om du ska handla innan du kommer hem?» »Härligt, det behövs.« »Åker t Stockholm och fixar lite grejer, så kommer mot kvällen.«

Däremellan är det svart. En rymd som ska fyllas, framåt och bakåt. Var ska jag skriva? Till vem? Bokstävernans former behöver göras om. Livet behöver göras om, lågmält i smågrus.

Ett par varma tofflor, en morgonrock. Saker som värmer, gör livet varmare. Omsorg. Lätta knackningar, steg i trappan. »Hur är det?» En rygg-tavla, möjlig att måla. »Jorå.« »Vad ska du göra idag?» På väg upp till sig. Det är snart jul. Kanske kan ett par varma tofflor vara bra. Jag tänker på dig, märker du det? Omsorg. Små närmanden. Stör jag? Jag drar mig tillbaka. Allt är möjligt, ännu.

Jag ringer. Min oroliga röst hörs. Oron täcker hela stockholmsområdet. Ett stort moln. Det blir väderomslag, lågtryck, regn, nederbörd som klibbar sig fast. Det kliar under kragarna. Människor runt omkring sticker in fingrarna och försöker ta bort det som irriterar. Jag irriterar. Jag höjer min röst. Är det ingen annan, ingen annan som ser? Vi går omkring i ett regn som inte vill sluta. Ingen orkar titta upp, det rinner utmed kläderna. När kommer vi fram? Jag ser plötsligt min röst i regnet, den glider ner i en brunn. Jag viker upp kragen, går tillbaka hem och stänger om mig. Det är tröttsamt att ropa i regn. Vi är hos varandra. Vi har ännu röster för våra ord.

Det här är en plats, en bra plats för de flesta. Många vill hit, vara med oss. Man kan röra sig fritt här. Tänka som man vill. Man har kläder, äter, pratar, är människa. Man kan välja att gå härifrån, till andra platser. Platser som vi inte vet så mycket om. Som kanske är platser som den här eller an-norlunda. Eller bara platser där andra vill vara. Platser vi redan besökt eller skulle besöka.

En lång paus. Tystnad. Det finns ingenting som omger pauserna. Det finns ingenting som omger det som ska omge. Vi ger om.

Fåglarna glider över trädtopparna. Deras rörelser är lätta, hänger i luften, de blickar ned på oss, leker, är fria. Då och då slår de sig ned i grenverk. Träden är hållplatser, platser där de förbinder sig med det jordiska. Plöts-ligt ger de sig av i en ström, virvlar uppåt i dans, hänger sig åt att flyga.

»Mamma, har du läst det här? Det är bra, vill du läsa?»

»Titta, jag kan cykla nu!»

»Jag kan göra snurrfintar, titta!»

»Jag kan härma Zlatan, vill du lyssna?»

»Mamma, jag har skrivit det här själv, läs!»

Balansgång. Tvätt, som blir smekt av vind. Gruset nedanför ditt fönster i rader. En vidunderlig utsikt. Med örnens skarpa blick, som genomsådar och ser när det inte stämmer. Vad stämmer i världen? Mycket lite, men vi vill gärna att det ska göra det, jämkar och jämkar. Jag vill grumla din blick, hindra dig från att se så skarpt. För mycket ljus är inte bra, man kan bli bländad, se fel. Seendet blir ett svärd som vänds mot den som tittar. Delar och fördelar. Implosion.

Vi konstruerar en värld där alla får vara med. En värld där allt går bra till slut. Och om det inte gör det så är det inte slut.

Rörelserna förändras. De är långsamma, man kan se hur gräset lägger sig ned. Det blir en annan årstid. Du ligger på sängen och skriver intensivt med blicken i taket. Jag vågar inte störa. Det är ditt liv. Du besöker nya rum, det är så det ska vara, du är nästan vuxen.

»Stöd nacken!» »Akta så att han inte ramlar!» »Han har väl hjälm på sig när han cyklar?» »Han måste sitta i bilbarnstol ett tag till!» »Äter han

ordentligt?« »Han sitter väl inte för mycket för sig själv?« »Vad ska han bli?«

»Är du på ditt rum?« »När kommer du hem?« »Var är du?«

Vad berättar vi inte för varandra? Våra innersta tankar och hemligheter passerar förbi helt nära. Som när någon går in på toaletten en tidig morgon och stänger dörren om sig som om allt vore som vanligt. Och någon annan säger: »Vi ses snart«, som om allt vore som vanligt.

Efteråt briserar språket. Bokstäverna skjuts upp i luften och kastas runt i en röra. Ingen början, inget slut, bara det pågående som mal.

Trädkronorna släpper sin tyngd. Det är oläsligt, det fåglarna skrivit medan de suttit i träden. Det hemliga finns överallt i luften, passerar genom husen, in i kropparna, faller ned i smågrus.

Det är inte alltid jag ser saker som dyker upp i landskapet. Plötsligt står det en varg på andra sidan sjön. Helt stilla. Spanar. Det är inte så ofta det dyker upp vargar i landskapet och det är lätt att missa, tro att man ser fel, inte lita på det man har framför sig.

Jag öppnar en bok och läser. Allt är verkligt. Bokstäverna öppnar en port. Jag försöker följa dina spår. Har du päls nu? Svans? Ska jag följa efter? Vill du vara ifred? Stör jag?

Plötsligt slår landskapet igen. Efteråt är jag osäker på vem som har gått där.

Konversationerna efteråt som aldrig tar slut. Handflatorna mot väggen där du har lutat dig. Sakernas hemlighetsfulla ordning. Utsikten från ditt fönster. Tretåget som passerar precis som vanligt. Inga steg. Du tittar inte upp, blir inte störd. Lämnar inte några odiskade tallrikar efter dig. Också det ingår i konversationen, konversationen.

Jag lyssnar med huden vänd mot väggarna efter din närvaro, det universum jag anar.

Platser vi besökt eller skulle besöka. Vi konstruerar en värld där alla får vara med. Tillsammans lägger vi ett pussel, det är större än alla andra pussel vi tidigare lagt. När pusslet är klart är vi utmattade. Ändå plockar vi isär det igen. Vi förstår att det fattas bitar. Vi samlar upp bitarna i våra händer. Det är du som har de viktigaste bitarna. Fönstret står öppet, någon leker därute i gruset, påbörjar en rörelse som inte enkelt kan avslutas. ■